

Lucas 23 46 – Goede vrijdag

Lezen: Lucas 23:33-48

Tekst: Vader, in uw handen leg ik mijn geest (Lucas 23:46)

Preek

Lieve mensen,

Wat ik zelf één van de meest schrijnende dingen vind van deze periode, is dat mensen eenzaam sterven. De verhalen gaan door merg en been. En hoe de zorgmensen ook hun best doen. Als geliefden om je heen ontbreken. En de mensen die er wel zijn staan – terecht (!) – in beschermende kleding je hand vast te houden. Ik vind het te pijnlijk om me in te denken.

Op Golgota sterft er ook iemand eenzaam. Hangend tussen hemel en aarde. Niet thuis bij mensen. Geen thuis bij God. Het werd donker. Zijn worsteling met de eenzaamheid onttrekt zich aan onze ogen. Hij heeft het uitgeschreeuwd in zijn verlatenheid.

Dat vind ik troostvol aan dit Bijbelgedeelte. Als je eenzaam moet sterven. Dan weet je dat er in ieder geval één is die het begrijpt. God identificeert zich met jou in zijn zoon Jezus. Echt mens. De eenzame ogenblikken voor je gaat sterven ben je toch niet alleen. Zijn handen zijn aan je bed. Hij weet wat je meemaakt. Dat zingt Jolanda straks trouwens ook. Niemand weet wat jij meemaakt. Behalve Jezus. Hij is er geweest. Hij kent jouw leven van binnenuit.

Na zijn worsteling met de eenzaamheid komt onze Heer tot rust. Hij gaat zich overgeven. Misschien vind jij dat moeilijk. Allicht, het is ook zwaar. Je weet niet wat er komen gaat. Maar zoals Jezus zich met jou identificeert. Zo mag jij ook leren van zijn manier van omgaan met deze dingen. En je identificeren met hem.

Bij Jezus is het zo: hij sterft zoals hij geleefd heeft. Met een gebed op zijn lippen. En dat gebed is ook nog eens een Bijbeltekst. Een tekst van overgave. Van rust bij zijn Vader. Zo heeft hij altijd geleefd. En dat zet hij voort tot zijn laatste adem.

Ik wil voor drie dingen aandacht vragen: de kracht, de intimiteit en de afhankelijkheid in deze laatste woorden van Jezus.

Allereerst **kracht**

Jezus heeft er een lange nacht en dag op zitten. Lichamelijk uitgeput is hij. Toch staat er: hij riep *met luide stem*. Als een geliefde sterft, dan hechten we vaak veel aan zijn of haar laatste woorden. Vaak komen ze fluisterend. Soms in een helder moment tussen alle morfine-gevolgen door. Soms komt er niks meer. Jezus heeft net nog wat gedronken. Geroepen dat het volbracht is. En nu zijn laatste woorden. Hij wil dat iedereen het hoort.

Ook omdat hij jou moed wil geven. In uitzichtloze situaties kwam hij vaak met een Bijbeltekst. Soms duidde hij zomaar met één citaat een hele gebeurtenis. Nu doet hij dat ook. Hij wil Gods woord in jouw hart laten landen. Zodat ook jij deze woorden op je lippen kan nemen. Als overgave gevraagd wordt. Daarom roept hij het zo luid.

Tegelijk zijn deze woorden vol **intimiteit**.

De omstanders hoorden Jezus dit roepen. Het is eigenlijk hetzelfde als dat wij door de stad zouden lopen op een zomeravond. En dat dan uit één van de ramen dit zou klinken:

Jezus kiest als laatste woorden een kindergebed. Woorden uit Psalm 31. Het gebed dat Joodse kinderen reciteren voor het slapengaan. Dat intieme moment van overgave. Ik ga mijn ogen dicht doen. Heer, wilt U over mij waken. Zodat ik uitgerust en gezond weer opsta? Op je knietjes voor je bed, je handen gevouwen. Naast je vader of je moeder. De warmte die dat uitstraalt. Dat is wat Jezus ook oproept. Kinderlijk eenvoudig.

Vanuit de duisternis is hij weer in het licht gekomen. Zeker, zijn dood komt er onherroepelijk aan. Toch is zijn verlatenheid opgeheven. Hij zoekt verbinding met zijn Vader. Vol vertrouwen. En hij zoekt, door zijn tekstkeuze, verbinding met jou. Zodat jij vol vertrouwen je ogen dicht kan doen.

Jezus leert ons daarmee ook **vertrouwen**.

Psalm 31 is een prachtige Psalm van David. Ik wil de eerste verzen tot aan het gebed van Jezus even voorlezen:

²Bij u, HEER, schuil ik,
maak mij nooit te schande.
Bevrijd mij en doe mij recht,
³hoor mij,
haast u mij te helpen,
wees voor mij een rots, een toevlucht,
een vesting die mij redding biedt.
⁴U bent mijn rots, mijn vesting,
u zult mijn gids zijn, mij leiden, tot eer van uw naam,
⁵mij losmaken uit het net dat voor mij is gespannen,
u bent mijn toevlucht.
⁶In uw hand leg ik mijn leven,
HEER, trouwe God, u verlost mij.

Wat opvalt is het vertrouwen van David. De situatie lijkt niet zo rooskleurig. Er zijn allerlei dingen die hem ongerust zouden kunnen maken. Vijanden. Misschien wel andere ellende. Zo'n vijand maken wij nu ook mee. Echt bedreigend. David durft te bidden. Om hulp. Om redding. Tegelijk is hij vol vertrouwen. Hij kent zijn HEER. En weet dat het hem nooit uit de hand loopt. Ook al is de situatie nog zo dreigend. U verlost mij. Daar is hij zeker van. Daar is geen vraag bij. En dáárom legt hij zijn leven in de handen van zijn God.

Ik vind het mooi dat Jezus ons voorgaat in het sterven. Als de situatie dreigend is. Dan leert hij ons om krachtig, met intimiteit en vertrouwen ons over te geven. En ik weet, dat valt niet mee. Maar in God handen mogen we ons toch veilig weten? Hij laat je niet los. En opent de weg naar het leven. Nog even, dan is het Pasen.

Amen